

Bjorn Berendsen

Tussen tien en twaalf

Een Tellink-detective

Titels uit de Tellink-detectiveserie:

- Tussen tien en twaalf
- Een bitterzoete afdronk

© Bjorn Berendsen

2^e druk

Tekstredactie: Freek Rensen

Omslagontwerp: Bjorn Berendsen, Freek Rensen

ISBN 978 94 021 2622 8

www.bjornberendsen.nl

Inhoud

Proloog

Deel 1. Links

Deel 2. Acht verdachten

Deel 3. De uitnodiging

Deel 4. In het dressoir

Deel 5. Beschuldigingen

Deel 6. Antidepressiva

Deel 7. Een arrestatie

Deel 8. Oude foto's

Deel 9. Een tweede moord

Deel 10. Een bekentenis

Epiloog

Proloog

Margerethe

Met gemengde gevoelens staarde ik naar de foto die voor me op de keukentafel lag. De kleur was enigszins vervaagd, ondanks dat ik hem in een donkere dichtgevouwen enveloppe in een oude schoenendoos had bewaard. Eén fotohoekje kleefde nog aan de bovenhoek van het familieportret. Met mijn wijsvinger gleed ik voorzichtig over het matte oppervlak, een vloeiende lijn vormend langs het ronde gezicht van mijn jongste zoon. Net links van het midden stond ik, gekleed in een hooggesloten zwarte jurk met aan mijn rechterhand de kleine Floris, een stoere combinatie van spijkerbroekje en zelfgebreid truitje dragend. Aan mijn linkerzijde, iets achter mij in de schaduw van de foto, stond Adèle met haar rechterhand op mijn schouder alsof ze me steunde. Om ons heen de kinderen. Het was een sereen beeld met op de achtergrond de grote houten trap met sierlijke spijlen. Ik draaide de foto en bekeek de datum die met potlood op de achterzijde was geschreven. Het was alweer meer dan vijftientig jaar geleden, dacht ik. Ik legde mijn hoofd voorover in mijn beide handen terwijl ik met mijn ellebogen op tafel steunde, denkend aan mijn overleden man.

‘Gaaf het mevrouw?’ hoorde ik Isa vragen terwijl ze haar hand op mijn schouder legde.

Ik had haar niet binnen horen komen.

‘Het lijkt me goed als u even gaat liggen’, vervolgde ze.

Ze pakte de foto van tafel en legde hem in de schoenendoos; de lege enveloppe legde ze er bovenop. Isa schoof mijn stoel van de tafel terwijl ik opstond en ze pakte me met twee handen stevig bij mijn linkerarm.

‘Wil jij de doos meenemen?’

Zonder te antwoorden legde Isa de deksel op de schoenendoos en klemde hem onder haar linkerarm. Ze ondersteunde me terwijl we de keuken uitliepen, de trap op, en door de deur naar mijn slaapkamer. Ze plaatste de doos op de lage tafel die direct om de hoek bij de deur stond.

‘Gaaf u even liggen. Ik wek u over een klein uur.’

Deel 1: Links

Inspecteur Oudam

De ochtendzon kwam vanuit het bos tevoorschijn en scheen recht in mijn gezicht, toen mijn collega, rechercheur Twan Tellink, de brede oprijlaan van Villa Oudenbosch opdraaide. Aan de zijkant van de oprijlaan stond een vijftal auto's geparkeerd. Helemaal links een oldtimer waarvan de blauwe lak sterk verbleekt was, daarnaast een donkergekleurde bolide met verduisterd glas, achterwaarts ingeparkeerd. Er kon geen groter contrast zijn met het enigszins scheefgeparkeerde rode autootje dat daarnaast stond. Met een tussenruimte van zo'n twee meter stond daarnaast een blinkende zwarte auto van Aziatisch makelij met daarnaast een oude, chique Engelse wagen in de kleur racing green. Twan draaide de dienstauto over het knisperende grind, bracht hem tot stilstand tussen het rode boodschappenwagentje en de zwarte Aziaat en trok de handrem stevig aan. Ik stapte uit en bekeek het grote huis. De voordeur zwaaide open en een vrouw van middelbare leeftijd liep me tegemoet. Vanaf een afstandje had ze een jeugdige uitstraling, maar naarmate ze me naderde werd haar kleurloze gezicht dat fel afstak tegen de blauw-paarse gehaakte shawl die over haar schouders lag, steeds duidelijker. Haar lange haar, geblondeerd met lichte uitgroei, hing soepel rond haar gezicht. Rimpels rond haar mond en aan beide zijden van haar ogen, maar niet op haar voorhoofd. Ze had geprobeerd de lichte wallen onder haar grijsblauwe ogen te camoufleren.

'Inspecteur?', vroeg ze. Haar stem klonk emotioneel.

'Oudam', antwoordde ik. 'Inspecteur Oudam, mevrouw.' De vrouw schudde mij de hand; haar handen waren koud.

'Goed dat u er bent. U moet boven zijn; op de slaapkamer.'

'En uw naam is?'

'Adèle De Wit', zei ze terwijl ze nogmaals de handen schudden.

'Twan, neem mevrouw De Wit mee naar binnen en zoek de man die ons gebeld heeft: meneer Schouwenduijn.'

‘Prima André’, antwoorde Twan.

‘Mevrouw De Wit, mag ik u vragen met mijn collega Tellink mee te gaan; hij zal u wat algemene vragen stellen. De slaapkamer is op de eerste verdieping?’

Terwijl Twan de vrouw naar binnen volgde, verscheen de bus van het forensisch team vanuit het bos. Ik liep de drie treden naar de voordeur op en bekeek de immense hal. Aan weerszijden hingen opvallende schilderijen, maar verder was de inrichting vrij sober. In de hoek van de ruimte stond een houten kapstok met daaraan enkele donkergekleurde jassen en een platte, zwarte hoed. Tegen de muur stond een ladekastje met daarop een lamp met een kap van geelbruine varkensblaas en donkerbruine stiksels. Aan de tegenoverliggende muur, naast de opgang naar de vide stond een breed dressoir met daarop vier porseleinen vazen, asymmetrisch opgesteld. De ronde blinkende cirkel, zichtbaar in het stof op het dressoir verraadde dat er kort geleden een vijfde vaas had gestaan. De vloer was van oud graniet, hier en daar gescheurd, bedekt met enkele Perzische tapijten. Modderige vlekken, mogelijk voetstappen, waren zichtbaar op het tapijt dat vlak voor me lag. Ik stapte over de moddervlekken heen en liep de brede trap op. De trap kraakte onder mijn gewicht. De middelste deur op de vide stond op een kiertje. Op de randen van de paneeldeur lag een donker laagje stof. Ik veegde het van de richel op ooghoogte en wreef het tussen mijn vingers, zodat een pluisje stof op de vloer dwarrelde. Voorzichtig opende ik de deur; de scharnieren piepten. Ik was verbaasd een armoedige ingerichte kamer aan te treffen; in groot contrast met de uitstraling van de buitenzijde van het huis. Een klein bed, een tafeltje, ladekastje en een linnenkast. Aan het plafond een peertje aan een elektriciteitsdraad. Een vrouw, eind twintig, donker haar, uitgelopen mascara, zat met gekromde rug op bed, de knieën opgetrokken op bed.

‘Mevrouw?’

Ze keek op. ‘Bent u van de politie?’

‘Inspecteur Oudam.’

‘U moet in de kamer hiernaast zijn’. De vrouw stond op, passeerde me, liep de vide op en wees op de verste deur, net naast de trap die naar de bovenste verdieping leidde.

Haar stem trilde. ‘Achter die deur heb ik...’ Ze slikte.

‘Isa!’, klonk een mannenstem vanuit de hal. ‘Ben je boven? Je wordt gezocht.’

‘Ik kom!’, riep de vrouw met schelle stem terug terwijl ze over de balustrade boog. Daarna rende ze de trap af.

Binnen enkele minuten was het forensisch team ter plaatse, sloot de toegang tot de bovenverdieping af met lint; aan de ene zijde aan de balustrade geknoopt, aan de andere zijde aan de trapleuning. Een jonge vrouw vroeg me een paar passen opzij te doen en hurkte bovenaan de trap, plaatste een plastic bordje met een nummer, maakte enkele foto’s en plakte vervolgens een stuk tape op de vloerbedekking om de gevonden zanddeeltjes van het tapijt veilig te stellen. Even later kwam Jantien de trap op lopen en kondigde aan dat zij aangewezen was als onderzoekscoördinator in deze zaak. Na een klein kwartier vertelde ze me dat ik de slaapkamer kon betreden en dat er vingerafdrukken van alle aanwezigen zouden worden genomen. Ik bedankte Jantien voor de informatie, stapte over de drempel en begroette de rechercheur die naast het bed stond.

‘Morgen Jonathan.’

‘Goede morgen inspecteur’, reageerde Jonathan met respect voor mijn functie.

De kamer werd onprettig kil verlicht door de plafonniere. Recht tegenover de deur waren twee raampartijen gesitueerd, verstopt achter zandkleurige, gevoerde gordijnen die het daglicht volledig wegnamen.

‘Kan ik de gordijnen open doen?’, controleerde ik.

‘We zijn klaar inspecteur’, zei Jonathan, ‘u kunt doen met de ruimte wat nodig is.’

Ik liep door de kamer en zwaaide de gordijnen open, draaide me om en bekeek de kamer op mijn gemak. De kamer was statig ingericht. De vloer bestond uit hoogpolig tapijt in een vervaagde kleur aubergine met een duidelijk slijtspoor vanaf de deur naar het midden van de kamer. Het plafond was omlijst met een rand sierlijk stucwerk. Rechts van de deur stond een lage tafel met daarop een aantal lege vellen papier en een zilverkleurige balpen. Op de hoek van het tafeltje stond een inktpotje met ganzenveer onder een klassieke bureaulamp met groene

glazen kap. Boven de tafel hing een portret van een oude heer dat qua kleur perfect bij de bureaulamp paste. Voor het tafeltje stond een iets teruggeschoven stoel alsof iemand daar zojuist nog had gezeten en was vergeten de stoel aan te schuiven; over de leuning hing een opvallende shawl in verschillende tinten oranje. Tegen het tafeltje aan stond een grote eiken linnenkast, waarvan de rechterdeur op een kier stond met daaraan een kledinghanger met een witte nachtjapon voorzien van kanten randen om de kraag. Ik opende de kast voorzichtig en bestudeerde de verzameling zwarte en grijze jurken, broeken en truien en een enkel wit overhemd. Ik stapte terug en bekeek de wand met de raampartij. In de linker vensterbank stond een plant met dikke groene bladeren en daarnaast een zilverkleurig speeldoosje, in de andere vensterbank stond alleen een identieke plant. In de hoek van de ruimte was een verschoten donkerbruine fauteuil geplaatst, bekleed met corduroy stof. Over de fauteuil hing een zwarte avondjurk en naast de fauteuil lag een met donkerpaarse steentjes ingezet zwart vestje op de grond. Daarnaast een klein tafeltje met daarop drie boeken, aan de kleur te zien afkomstig uit dezelfde serie, een kandelaar met drie witte, half-opgebrande kaarsen en een ouderwetse bakelieten telefoon met draaischijf. Voor het tafeltje stonden twee paar schoenen: een paar zwarte gelakte hakjes en een paar enkelhoge grijs lederen laarsjes, die duidelijk onlangs gedragen waren getuige de modder onder de zooltjes. Rechts in de kamer stond een groot eikenhouten bed, dat ik enigszins gespannen naderde.

Een dood lichaam went nooit, dacht ik, terwijl ik mijn hart voelde kloppen.

‘Voorzichtig inspecteur’, waarschuwde Jonathan die bij het hoofdeinde van het bed bleef staan. Hij wees op de grond waar een klein wit bordje met het nummer één, naast een donkere vlek op de vloer was geplakt.

‘Daar lag het mes.’

Ik knikte, hurkte en bekeek de ingedroogde bloedvlek, terwijl ik met één hand steun zocht op de grond.

‘Het moordwapen, neem ik aan?’

‘Daar gaan we vanuit, maar het wordt nog onderzocht voor de zekerheid.’

Ik stond op en bekeek de door bloed gekleurde lakens waaronder duidelijk het silhouet van een mens zichtbaar was. Ik haalde adem.

‘Kom maar op’, zei ik zo zelfverzekerd mogelijk, maar ik voelde de ongemakkelijkheid die zoals altijd door mijn lichaam gierde net voordat ik een dood mens zou gaan zien.

Jonathan knikte, boog iets voorover en pakte, zijn hand in een latex handschoen gehuld, een nog witte hoek van het laken vast. Met een korte beweging trok hij het opzij, zodat het grijze gezicht zichtbaar werd. De ogen gesloten, het haar plakkerig van het bruine bloed; het bloeden was al lang gestopt.

‘Ze is tweemaal in de borst gestoken inspecteur’, zei de rechercheur.

Twee scheuren in de ooit witte nachtjapon waren duidelijk zichtbaar rondom de hartstreek.

‘Hoe lang geleden?’

‘De inschatting van de lijkschouwer is tussen tien en twaalf uur afgelopen nacht.’

Tussen tien en twaalf uur vannacht; dat is maar twee uur speling, dacht ik.

Ik knikte waarop het laken weer over het levenloze lichaam werd geslagen.

Ik bedankte de rechercheur en gaf aan dat het lichaam meegenomen kon worden.

‘Mijn collega heeft dit onder het bed aangetroffen’, zei Jonathan terwijl hij een verzegeld plastic zakje aanreikte.

Ik nam het aan en bekeek aandachtig de zilveren oorbel met ingelegde zwarte steen.

‘Deze houd ik even bij me’, zei ik tegen Jonathan die daarop aangaf dat dat uiteraard geen probleem was.

‘En mag ik u nog wijzen op de vlekken bij de lichtscharnelaar?’

Zonder een reactie te geven richtte ik mijn blik op de bakelieten schakelaar die op schouderhoogte rechts naast de deur was gemonteerd. Ook hier was een label met cijfer geplaatst. Enkele vlekken waren duidelijk zichtbaar.

‘Is dat met zekerheid bloed?’, vroeg ik.

‘De sneltest wijst dat uit, maar we moeten het nog wel nader onderzoeken in het lab.’

‘Uiteraard’, zei ik en keek nog eens goed. De moordenaar heeft het licht uitgedaan en heeft dus via de vide de kamer verlaten, dacht ik.

‘Geen vingerafdrukken zeker?’, informeerde ik.

‘Nee, handschoenen.’

‘Uiteraard’, mompelde ik.

Ik bedankte Jonathan nogmaals en liep de kamer uit; het forensisch team stond op de vide te wachten om het lichaam mee te nemen.

Twan, gekleed in zwarte pantalon en kasjmier trui, stond, voorzichtig kauwend op de achterkant van een potloodje, tegenover mevrouw De Wit aan de voet van de trap.

‘Twan, ik wil een lijst van iedereen in het huis en ik wil ze allemaal spreken. Niemand gaat weg voordat ik hem of haar gesproken heb’, zei ik streng tegen Twan die nog in gesprek was met mevrouw De Wit.

‘Ik kan u zo vertellen wie er allemaal zijn’, reageerde mevrouw De Wit die Twan geen kans gaf te antwoorden, ‘zoveel mensen zijn er niet.’

‘Heel graag’, zei ik en zag dat Twan zijn notitieboek een bladzijde verder sloeg en zijn afgekauwde potloodje op het papier zette. Drie man van het forensisch team passeerden ons na een beleefd pardon en liepen met een brancard de trap op. Mevrouw de Wit leek er niet door afgeleid.

‘Eerst zijn er de drie kinderen van Margret: Thijmen, Dahlia en Floris.’, begon ze, ‘Margret hield nogal van de natuur en ze heeft ze alle drie vernoemd naar planten.’

Twan schreef driftig de namen op.

‘Dahlia is met een h voor de l’, voegde ze toe, waarop Twan zichtbaar op het papier kraste.

‘En dan is er Darren, de man van Dahlia’, vervolgde ze zonder adem te halen, ‘en Dinant is hun zoontje, maar die is niet hier; die zit thuis, met een oppas geloof ik of een au pair of zo?’

‘Mevrouw?’, zei ik om mevrouw De Wit weer gefocust te krijgen.

‘Nu ik er zo over nadenk, wat een toeval dat al hun namen met een D beginnen’. Mevrouw De Wit moest lachen om haar ontdekking, maar realiseerde zich snel dat dit op dat moment ongepast was.

‘En Isa is de hulp en werd zojuist geroepen door?’, vroeg ik.

‘Oh, ja, dat was Thijmen, de oudste zoon.’

‘En verder is Manon, mijn dochter, hier en Lucas, haar man.’

Daarna haalde ze adem.

‘En verder?’, vroeg ik, ‘of is dat het?’

‘Dat is het’, antwoorde ze, ‘Ja, en ik natuurlijk’, voegde ze nog snel toe.

Ik werd moe van het hoge tempo waarmee mevrouw De Wit elke zin uitsprak en de overdreven handgebaren die daarmee vergezeld gingen en vroeg me af of ze zichzelf graag hoort praten.

‘En u bent?’, vroeg ik.

‘Adèle De Wit’, zei ze vlug, ‘maar ik had me toch al voorgesteld inspecteur?’

Ik was even uit het veld geslagen, maar herpakte mezelf.

‘Jazeker, maar ik bedoel, wat was u van mevrouw?’.

‘Oh...’, ze twijfelde kort, ‘Margret was een goede vriendin van me.’

‘Inspecteur’. Een vriendelijke stem klonk vanaf de vide. Ik keek op en zag Jonathan, zich met beide handen aan de balustrade vasthoudend, voorover hangen. Ik maakte een korte handbeweging naar hem en richtte me weer tot mevrouw de Wit. Ik bedankte haar voor de verschaft informatie en vroeg waar ik rustig met de aanwezigen kon praten.

De bibliotheek lijkt me een geschikte plek’, reageerde ze meteen. Terwijl mevrouw De Wit ons voor ging hoorde ik de brancard met daarop het levenloze lichaam over de drempel van de slaapkamer rijden.

In de bibliotheek aangekomen besloot ik eerst met de hulp te praten.

‘Prima’, zei ik tegen Twan en mevrouw de Wit, ‘we beginnen met het meisje dat het lichaam gevonden heeft.’

Twan liep de deur uit op zoek naar Isa, het potlood tussen zijn vingers rollend.

‘Ik zet een pot thee voor u’, zei mevrouw De Wit vriendelijk, ‘of heeft u liever koffie?’.

Isa

‘Gaat u zitten mevrouw’, begon de inspecteur.

Inspecteur Oudam was een grote man van middelbare leeftijd. Zijn kalende hoofd was kogelrond, en diepe groeven waren zichtbaar op zijn voorhoofd. De grijze ogen achter dikke rechthoekige brillenglazen gaven hem een intelligent, maar saai uiterlijk, geheel in lijn met de fantasieloze combinatie van bruine ribbroek en geruit overhemd. De inspecteur zat aan het bureau waarop ruimte was gemaakt door de schrijfattributen en de kaartenbak in de vensterbank te plaatsen en er waren twee extra stoelen afkomstig uit de eetkamer bijgeschoven. Ik nam plaats tegenover Oudam, waarop Adèle de ruimte binnenstormde met een dienblad met daarop een stomende pot thee en enkele glazen.

‘Thee?’, vroeg ze vriendelijk.

‘U kunt hier niet zomaar binnen komen stormen, mevrouw De Wit’, zei Oudam streng.

Adèle was zichtbaar van haar stuk gebracht, excuseerde zich, zette het dienblad op het bureau en verliet zonder iets te zeggen de bibliotheek.

‘U bent de huishoudelijke hulp?’, vroeg Oudam retorisch. ‘Mag ik uw volledige naam noteren?’

‘Isabelle Rosario.’

‘Alleen Isabelle?’, vroeg Oudam verduidelijkend.

Ik knikte. ‘Maar ze noemen me Isa’.

‘Vertelt u eens, mevrouw Rosario’, vervolgde Oudam, ‘u heeft het lichaam gevonden?’

Ik werd zenuwachtig en wist zeker dat het zichtbaar was. Ik legde mijn handen samengevouwen voor me op het bureau en vroeg: ‘Waar moet ik beginnen?’ Mijn stem trilde.

‘Rustig maar’, zei rechercheur Tellink die een veel vriendelijkere en minder doorleefde stem had vergeleken met de inspecteur. ‘Het is het gemakkelijkste te beginnen vanaf het moment dat u vanmorgen opstond.’

In gedachten ging ik terug naar die ochtend en vertelde in hoofdlijnen wat er was voorgevallen.

De wekker ging vroeger dan normaal, omdat er voor negen mensen ontbijt gemaakt moest worden. Mevrouw had opdracht gegeven een rijk ontbijtbuffet op te stellen in de eetkamer. De gasten werden om negen uur verwacht. Ik moest en zou op tijd klaar zijn; mevrouw zou het me niet vergeven.

De inspecteur onderbrak me: ‘Niet vergeven?’

Ik vertelde dat ik twee dagen daarvoor ook al te laat was en in mijn haast bij het stofzuigen een dure vaas kapot had laten vallen.

‘Ze was woedend’, voegde ik toe. ‘Ze zei dat het een erfstuk was, maar ik kon me dat haast niet voorstellen bij zo’n potsierlijke vaas.’

Ik keek opzij en weer terug naar Oudam. ‘Nou ja, dat doet er nu niet toe’, verduidelijkte ik, ‘ze was kwaad op me en had sindsdien geen woord meer tegen me gezegd.’

‘Gebeurde het vaker dat mevrouw Schouwenduijn kwaad werd?’, vroeg Oudam.

‘Mevrouw is de gemakkelijkste niet’, zei ik, ‘maar ze is goed voor me hoor.’

‘Wordt ze snel kwaad?’, vervolgde Oudam streng.

Tellink leek kort waarschuwend naar Oudam te kijken.

‘Werd... werd bedoel ik... excuses.’, verbeterde Oudam zichzelf.

Ik stamelde: ‘Eh... ja. Best wel’, en keek opnieuw opzij.

‘Je was ontbijt aan het maken zei je’, vatte Tellink samen.

Nadat ik de oven had aangezet dekte ik de tafel met gesteven linnen. Ik opende de gordijnen en schoof de buffettafel onder het raam. Ik stapelde acht borden op, legde het zilveren bestek in rieten mandjes en plaatste sap- en theeglazen aan het andere uiteinde van het buffet. Om het geheel aan te kleden knipte ik takken uit de tuin, legde deze op weerszijden van het buffet en plaatste twee kandelaars in het midden van de tafel. De croissantjes en krentenbroodjes verspreidden ondertussen een heerlijke bakkersgeur door de keuken. Ik zette de deur naar de eetkamer open zodat de geur zou doordringen tot in de

eetkamer en zag dat Adèle en Manon inmiddels aan de eettafel zaten. Lucas stond bij de keukendeur en snoof de geur van vers brood op terwijl de pendule negen uur sloeg.

‘Kende u mevrouw De Wit en meneer en mevrouw Schaaap?’, vroeg Oudam.

‘Pas sinds vrijdag’, reageerde Isa, ‘maar ik werk ook nog niet zo lang hier.’

‘En dat is?’

Ik telde de weken op mijn vingers. ‘Zeven weken’, zei ik vervolgens, ‘Oh nee, acht alweer.’

‘Ga verder’, zei Oudam terwijl hij een notitie maakte.

‘Heerlijk, vers brood’, zei Lucas.

‘Lekker hè. Kom je hier naast me zitten lieverd?’, reageerde Manon.

‘Ach, laat die jongen toch’, reageerde Adèle, ‘de rest is er toch nog niet.’

‘Mam, bemoei je er niet mee. Luc kan toch gewoon komen zitten.’

Adèle reageerde niet. Lucas bleef staan. Ik schonk de gasten een kop koffie in.

De deur zwaaide open en Darren kwam binnen.

‘Dahlia is zich nog even aan het opfrissen, ze komt eraan. Ze zei dat we niet op haar hoeven te wachten.’

Darren realiseerde zich de onnozelheid van zijn opmerking gezien het aantal mensen dat in de ruimte was. Nog geen minuut later kwam Thijmen vanuit de keuken binnenlopen en bijna tegelijkertijd kwam Floris vanuit de hal aangestormd.

Oudam onderbrak mij opnieuw. ‘En deze mensen?’, vroeg hij, ‘heeft u die de afgelopen acht weken gezien?’

Isa lachte en zei: ‘Thijmen woont hier; die zie ik elke dag.’

Oudam wachtte.

‘En Floris heb ik één keer eerder gezien.’

Oudam klikte zijn pen in en uit en keek me vragend aan.

‘Dat moet helemaal in het begin zijn geweest’, vervolgde ze, ‘een week of zeven geleden.’

‘En mevrouw Schouwenduijns dochter Dahlia en haar man...’,
Oudam keek even op zijn papier, ‘... Darren?’

‘Die heb ik nooit eerder ontmoet’, vertelde Isa, ‘maar ik heb hem wel
aan de telefoon gesproken.’

Oudam was opnieuw stil en hief alleen zijn wenkbrauwen op,
wetend dat ik zijn vraag zou begrijpen.

‘Over de uitnodiging’, legde ik uit. ‘Hij wilde weten hoe laat ze
verwacht werden.’

‘En heeft hij toen nog met mevrouw Schouwenduijn gesproken?’

‘Eh... nee’, antwoordde ik, ‘nee, ik heb het afgehandeld.’

‘Afgehandeld?’, vroeg Tellink.

‘Ja...’, ik was even stil, ‘...dat ze de hele dag welkom waren en dat
mevrouw graag chocolade lust.’

‘Chocolade?’, vroeg Tellink alsof hij de draad kwijt was geraakt en
ging rechtop zitten.

‘Ja, als cadeau bedoel ik.’

‘Sorry’, verontschuldigde rechner Tellink zich terwijl hij weer
een beetje onderuit zakte op zijn stoel, zijn benen over elkaar heen sloeg
en zijn potlood tussen zijn tanden nam.

‘Ga verder, mevrouw Rosario’, zei Oudam.

Ik dacht kort na.

*Nadat iedereen plaats had genomen ontstond een gesprek over het
weer en de aanhoudende wisselvalligheid. Ik liep naar de keuken om
de broodjes uit de oven te halen en hoorde de klok slaan toen ik mijn
vingers brandde aan het laatste broodje. Terug in de eetkamer zag ik
nog net dat Dahlia Darren een kus gaf voordat zij naast hem
plaatsnam. Alleen mevrouw was nog niet aanwezig. Hoe durft het
secreet iets over mij te zeggen, bedacht ik me en ik genoot er stiekem
van dat mevrouw te laat was.*

‘Zal ik moeder even gaan halen?’, vroeg Floris.

*‘Mevrouw heeft een zware avond gehad’, reageerde ik, ‘laat haar
maar even rusten. Ze komt zo wel.’*

*Darren stond als eerste op om een bord te pakken. Hij liep langs de
buffettafel en legde er een croissantje en een krentenbroodje op.*

‘Wat wil jij, darling?’, vroeg hij, waarop Dahlia op de croissantjes wees.

Het viel me op dat Darren het woord darling gebruikte; ik ergerde me aan de kleffe toon waarop hij het zei. De anderen stonden op en ik vertelde dat ik eieren aan het koken was en bovendien over enkele minuten roerei zou serveren voor de liefhebbers.

‘Kunt u proberen to the point te komen mevrouw?’, vroeg Tellink.
Ik verontschuldigde me.

Tien minuten later was mevrouw nog steeds niet beneden. Ik vond het vreemd; ze was altijd stipt en correct. Nadat ik het roerei had verdeeld onder de gegadigden, zette ik de steelpan op de hoek van de buffettafel en liep naar boven. Ik struikelde haast over een opstaand randje van het tapijt en wreef dit glad met mijn rechterschoen. Ik liep door, over de vide, naar de laatste deur, direct naast de trap naar de tweede verdieping. Ik klopte, maar kreeg geen reactie. Ik klopte nogmaals.

‘Mevrouw?’

Opnieuw geen reactie.

Voorzichtig legde ik mijn hand op de deurklink en drukte deze naar beneden. Ik trok de deur langzaam naar buiten open, stapte de kamer binnen, keek naar het bed en gilde. Zo hard mogelijk.

Ik voelde mijn huid wit wegtrekken en ik dacht dat ik flauw zou gaan vallen. In gedachten zag ik opnieuw het bebloede lijk op bed liggen.

Tellink stond op.

‘Neemt u even een beetje suiker’, zei hij, ‘is er iemand die u even op kan vangen?’

Ik wees het vriendelijke gebaar van Tellink af, nam een slok gesuikerde thee, stond op met het glas tussen beide handen geklemd en liep snikkend de bibliotheek uit, richting de hal.

‘Mevrouw?’, riep inspecteur Oudam mij na.

Ik stopte en draaide mijn hoofd over mijn schouder.

‘Heeft u het mes op de grond naast het bed zien liggen?’

Ik schrok van de vraag. Kennelijk viel dit de inspecteur op die zijn vraag herhaalde.

‘Heeft u een mes op de grond zien liggen toen u vanmorgen de kamer binnenkwam?’

Ik dacht even na, maar kon me alleen het gruwelijke beeld van het bebloede bedlinnen herinneren.

‘Nee’, zei ik.

‘Nee, ik heb geen mes gezien, of nee, er lag geen mes?’

‘Ik weet het niet’, zei ik iets te ongecontroleerd en te hard, waarna ik in huilen uitbarstte. ‘Mag ik alstublieft gaan?’, vroeg ik terwijl de tranen over mijn wangen rolden.

De inspecteur bedankte me waarop ik de kamer uitliep.

‘Twan, haal jij Thijmen Schouwenduijn op? Ik wil horen wat hij heeft gezien’, zei Oudam nog voordat ik de ruimte verlaten had.

Thijmen

‘Kom binnen meneer Schouwenduijn’, nodigde Oudam uit.

‘Zeg alsjeblieft Thijmen.’

‘Wat je wilt, Thijmen’, zei Oudam, ‘ga zitten.’

Ik ging achter de houten stoel staan en legde mijn handen op de rugleuning.

‘Ik hoor dat je geweigerd hebt je vingerafdrukken af te laten nemen?’, begon Tellink.

Oudam keek hem verrast aan.

‘Ja, dat ben ik toch niet verplicht?’, bevestigde ik arrogant.

‘Klopt’, zei Oudam wijselijk, ‘maar je maakt het jezelf er wel heel moeilijk mee.’ Oudam wees mij erop dat ik beter mee kon werken aan het onderzoek en dat dit niet het moment was om stoer te doen.

Ik legde uit dat ik mijn privacy wilde beschermen. ‘Je weet nooit wat er met je gegevens gebeurt als het eenmaal in bezit van de juten is.’

‘Thee?’, vroeg Tellink, waarmee hij het gesprek doorbrak dat anders gegarandeerd zou uitmonden in een welles-nietessfeer.

Ik wees dit af met een gebaar van mijn rechterhand en ging zitten.

‘Goed’, vervolgde de inspecteur, ‘vertel eens wat er vanmorgen is gebeurd.’

Ik draaide me nonchalant op mijn stoel en wierp mijn rechterarm ongeïnteresseerd over de stoelleuning.

‘Tijdens het ontbijt hoorde ik Isa ineens gillen en toen ik ging kijken vond ik het lijk van moeder’, zei ik plastisch.

‘Helder’, zei Oudam, ‘maar kun je tot in detail vertellen wat er gebeurde, zeg vanaf het moment dat je opstond?’

Ik probeerde me de details te herinneren van die ochtend.

Ik glipte de keuken in om nog even een ochtendzoen mee te pikken, maar ze was er niet. Ik liep door naar de eetkamer waar Isa het ontbijt al volledig verzorgd had. Ik liep vlak achter haar langs en legde heel kort mijn hand op haar bil. Ze schrok.

‘Niet doen joh! Zo dadelijk ziet iemand het!’

Ik grinnikte.

Hoewel ik wel benieuwd was naar de reactie van de oude inspecteur als ik hem deze details zou vertellen, besloot ik me in te houden.

‘Terwijl ik stond te flirten, zwaaide de deur van de hal open en kwam Floris binnenstormen’, zei ik.

‘Met wie stond je te flirten?’, onderbrak Oudam.

‘Isa’, reageerde ik, ‘maar je gaat me toch niet elke keer onderbreken hoop ik?’

‘U... eh... je hebt een relatie met Isa?’, vroeg Tellink die mijn opmerking volledig negeerde.

‘Nou... relatie...’, zwakte ik de uitspraak af, ‘we zien elkaar regelmatig, laat ik het zo zeggen.’

Een lach kwam op mijn mond bij de gedachte aan Isa. Isa was een jonge vrouw met een exotisch, typisch Arubaans uiterlijk. Haar donkere haar droeg ze in een scheiding met lange krullen langs haar amandelvormige gezicht, tot ver over haar schouders. Ze was volslank, met de goed geproportioneerde rondingen op de juiste plaatsen; mooie brede heupen en volle borsten.

‘Het is een mooie meid toch, heren?’, vroeg ik spottend.

‘Het is niet aan ons om te bepalen wie er hier mooi is en wie niet, meneer Schouwenduijn’, reageerde Oudam terechtwijzend, ‘wij zijn hier om de moord op uw moeder te onderzoeken.’

‘Maar wat zouden jullie doen in mijn plaats?’, grapte ik en probeerde oogcontact met de rechercheur te krijgen die wijselijk mijn blik ontweek. Ik concludeerde dat Tellink had gezien dat Isa iets aantrekkelijks over zich heeft en in aanwezigheid van zijn vrienden, na een paar biertjes, had hij hier zeker een opmerking over gemaakt, maar kennelijk realiseerde hij zich terdege dat hij in functie was.

De inspecteur keek me streng aan waarbij zijn borstelige, grijze wenkbrauwen extra benadrukt werden onder de grove rimpels in zijn voorhoofd.

Oudam bracht het gesprek weer op gang door te vragen waarom Isa hier niets over had gezegd.

‘Heeft u haar dat gevraagd?’, reageerde ik.

Oudam moest dat ontkennen en vroeg me verder de gebeurtenissen van de dag uiteen te zetten.

Ik ging weer terug in de tijd en vertelde de hoofdlijnen aan de inspecteur.

‘Is moeder er nog niet?’, vroeg mijn broer Floris terwijl hij plaatsnam tegenover Lucas.

Op advies van Isa lieten we moeder nog even met rust, omdat ze drukke dagen achter de rug had. Het was stil aan tafel. Om de stilte te doorbreken begon Adèle een gesprek over het weer. Nadat ook Dahlia aan de tafel zat en de broodjes geurend voor het raam stonden besloot Isa toch om moeder te gaan halen. Het was niets voor haar om laat te zijn.

‘En waarom ging u zelf niet?’, informeerde Oudam.

‘Omdat ik aan het eten was natuurlijk’, reageerde ik fel. ‘En bovendien, zij wordt ervoor betaald.’

Isa liep de hal in en nog geen dertig seconden later hoorde ik haar gillen. Gillen alsof ze een lijk zag. Er ontstond rumoer in de eetkamer. Ik sprong op, waarbij mijn stoel achterover op de grond viel, rende de hal in, de trap op. Isa stond met de handen voor haar ogen in de deuropening van moeders kamer.

‘Wat is er?’

Isa kon niets uitbrengen en bleef verstijfd op de drempel staan. Floris en Dahlia kwamen de trap op. Ik voelde dat het niet in orde was en riep: ‘Wegblijven, dit is niet in orde. Wacht beneden; Ik kom zo.’

Floris en Dahlia keken elkaar aan en draaiden om.

Ik liep langs Isa de slaapkamer in, keek naar het bed en zag het lichaam liggen op het bebloede bed, de ogen gesloten. Ik sprong naar voren, sloeg een punt van het laken over haar gezicht heen, draaide me om en pakte Isa stevig vast.

‘Het komt goed liefje’, zei ik terwijl ik met mijn hand over Isa’s rug wreef.

‘Wat moeten we doen?’, snikte ze.

‘Ik bel de politie.’ Ik liep terug de kamer in, pakte de hoorn van de telefoon die op het nachtkastje stond, draaide het alarmnummer en liet mezelf in de fauteuil zakken. De telefoon ging één keer over en werd beantwoord. De politie zou binnen dertig minuten arriveren. Ik mocht niets aanraken, moest de kamer verlaten, de deur achter me dichtdoen en niemand binnenlaten totdat de forensisch experts waren gearriveerd. Ik legde de hoorn op de haak en deed wat me was verteld.

‘U verklaart dus dat u vanmorgen nog in de kamer van mevrouw bent geweest, in de fauteuil hebt gezeten en vanaf daar met de politie hebt gebeld?’, vroeg Oudam.
‘Eh... ja.’, reageerde ik enigszins verrast door de vraag. Kennelijk was ik niet duidelijk geweest, dacht ik.

‘Dus we moeten uw vingerafdrukken aantreffen op de telefoon?’

Ik sprong op, zette mijn handen op tafel en ging voorover hangen: ‘En bebloede voetstappen als je geluk hebt’, riep ik. ‘Verdomme! Denkt u soms dat ik mijn moeder heb neergestoken? Denkt u dat werkelijk?’

‘We moeten alle mogelijkheden open houden, dat begrijpt u toch?’

‘Als je maar niet denkt dat je mij dit in de schoenen kunt schuiven!’, reageerde ik. Mijn bloed kookte.

‘Ik denk helemaal niets’, zei Oudam kalm. ‘Ga alstublieft weer zitten.’

Ik nam weer plaats en keek demonstratief de andere kant op.

‘En toen bracht u Isa naar haar kamer?’, vroeg Tellink op zalvende toon.

‘Ja.’

Ik sloot de deur en liep, Isa ondersteunend, over de vide.

‘Ga maar even liggen’, adviseerde ik.

Ik opende de deur van Isa’s kamer en zette haar op haar eigen bed. Zelf liep ik de trap af naar de eetkamer waar iedereen aan tafel zat te wachten. Het was ijsig stil. Ik haalde adem en zei: ‘Moeder is vermoord.’

‘Ik weet het nog precies.’

‘Helder’, was het enige wat Oudam zei.

‘Mag ik gaan?’, vroeg ik daarop.

‘We zijn voorlopig nog niet klaar’, reageerde hij rustig.

Ik keek ijzig. ‘Ik moet naar het toilet.’

Oudam negeerde mijn opmerking en pakte iets uit zijn tas.

‘Herkent u deze oorbel?’, vroeg de inspecteur terwijl hij een platte plastic zak voor mij op het bureau legde.

Ik pakte het plastic met mijn linkerhand op, schudde voorzichtig, zodat de oorbel onderin de zak terecht kwam en keek ernaar.

‘Weet u van wie deze is?’, vroeg Oudam nogmaals, maar nu iets dwingender.

De gedachten schoten door mijn hoofd tijdens het bekijken van Isa’s oorbel. Ik keek de inspecteur aan en antwoorde zo resoluut mogelijk: ‘Nee, ik kan me niet herinneren dat ik die oorbel ooit heb gezien’, waarna ik het object opnieuw met mijn linkerhand aan Oudam overhandigde.

‘Is het belangrijk?’, informeerde ik nieuwsgierig.

Oudam gaf hierop een vaag antwoord.

‘Mag ik even naar het toilet?’, probeerde ik nogmaals.

‘Wat moet, dat moet’, zei Oudam, ‘maar haal je geen gekke dingen in je hoofd. Binnen een paar minuten terug’.

Ik knikte en stond op.

‘Enig idee wie het gedaan heeft?’, vroeg Oudam net voordat ik de deurklink vast pakte.

Ik draaide me om en controleerde of deze vraag aan mij werd gesteld. Toen daar bevestigend op werd geantwoord dacht ik kort na en zei: ‘Dat is waarvoor jullie hier zijn, toch?’ Zonder te wachten op een antwoord, liep ik de deur uit. Wat een klootzakken, dacht ik terwijl ik de deur achter me dicht deed. Zouden ze mij werkelijk verdenken? Argwanend legde ik mijn oor tegen de deur.

‘Heeft hij het gedaan?’, hoorde ik Tellink vragen.

‘Ik denk het niet. De bloedvlekken op de lichtschakelaar wijzen hoogstwaarschijnlijk op een rechtshandige dader.’

Ik ging naar het toilet en keerde enkele minuten later terug naar de bibliotheek. Oudam en Tellink waren in gesprek en dus ging ik zonder iets te zeggen weer zitten.